

Een eigen ontwerp tot in de kleinste details

Elk gebouw wordt getekend, ontworpen zo u wilt. Maar hoe wonen die ontwerpers zelf? Deze week een blik in het huis van Hans van Heeswijk, bekend van onder andere de kantoorstorens in het Rietlandpark en de renovatie van de Hermitage.

EMMABRUNT

Als kind liep architect Hans van Heeswijk (59) elke dag van het ouderlijk huis in Breda naar school, door een nieuwbouwwijk, een wandeling waar hij wel een half uur over deed, en dan zag hij dat overal gebouwd werd. Potige mannen op steigers waren voortdurend in de weer met baksteen, specie en beton. Dat zag er buitengewoon interessant uit, zoiets wilde hij later ook wel doen. En dus koos hij na de middelbare school voor de studie bouwkunde in Delft.

“Dat was een heerlijke tijd, waarin je van alles kon uitproberen, en heel rustig je eigen opvattingen en smaak kon ontwikkelen,” vertelt hij. “Ik ben in zeven jaar afgestudeerd. Toen ik klaar was, dacht ik: wat nu, terug naar Breda? Maar daar heb ik ten slotte niet voor gekozen. Ik ben naar Amsterdam gegaan, de grootste stad van Nederland, want ik veronderstelde dat daar ook wel het meeste werk te vinden zou zijn voor een architect.”

“Eerst heb ik me toen vier jaar lang als medewerker verbonden aan het bureau van Aldo van Eyck, voordat ik voor mezelf begon, in 1985. Nog niet eens in de eerste plaats omdat ik affiniteit voelde met de stijl en de vormgeving van Van Eyck, maar vooral omdat ik hem beschouwde – en beschouw – als de meest gewetensvolle architect van Nederland.”

“Van Eyck is een individualist die waanzinnig veel energie stopt in een project. Niet alleen tijdens de ontwerpfase, waarin hij nadenkt over het concept en massa's schetsen maakt, allemaal in zijn eentje, maar ook tijdens de uitvoering, want hij blijft op een project toezien tot en met het laatste schroefje. Een schroefje dat er wat hem betreft ook weer wordt uitgedraaid, als hij bij nader inzien vindt dat het een paar centimeter meer naar links of naar rechts had moeten zitten. Die mentaliteit wilde ik van hem afkijken. Ik heb inderdaad heel veel van hem geleerd, vooral het pure plezier dat je ervaart als je iets aan het maken bent.”

Van Heeswijk heeft zijn huis, op Rietland Oost in IJburg, tot in het laatste detail zelf ontworpen en gerealiseerd. Een stoere, robuuste ku-

Hans van Heeswijk: 'Er is altijd een gouden moment, waarop de steigers weggehaald worden en je ineens ziet hoe die ruimte uiteindelijk geworden is.'

FOTO DINGENA MOL

Hans van Heeswijk

1952 Geboren in Breda
1980 Afgestuurd aan de T.H. Delft, winnaar van de Archiprix
1980-1986 medewerker Aldo van Eyck
1986 Vestiging eigen bureau.

Het favoriete gebouw van Hans van Heeswijk is het Farnsworth House, een geheel uit glazen puien bestaand weekendhuis in de buurt van Chicago, aan een rivier en van alle kanten omringd door bos, ontworpen door Ludwig Mies van der Rohe.

De Hermitage

bus, uitgevoerd in staal, glas en beton, met een weids uitzicht over breed water en – in deze tijd van het jaar – met witte rijp bedekte, ietwat

'Het ontwerp is volledig gebaseerd op het uitzicht'

kouwelijk uitzien rietkragen. “Als architect wil je natuurlijk toch, al is het maar één keer in je leven, je droomhuis bouwen,” zegt hij vergenoegd. “Met inbegrip van alle meubels en aansluitingen: de tafels, de open haard en zelfs de deurkrukken. Alles wat je ziet, is speciaal voor dit huis bedacht en geproduceerd. En het gekke is, dat je op die manier niet eens duurder uit bent dan wanneer je die voorzieningen en accessoires in de handel koopt. Ik kon er zoveel tijd in steken als ik

wilde, al viel dat in de praktijk best mee, want ik wist uiteraard al veel langer wat mij zo ongeveer voor ogen stond. Toen ik deze kavel eenmaal had gekocht, ben ik anderhalf jaar bezig geweest met schetsen, en vervolgens nog anderhalf jaar met de eigenlijke bouw. Dat ging vrij vlot. Inmiddels wonen we hier nu een maand of vijf, en het huis heeft me nog niet teleurgesteld: het voldoet aan al mijn verwachtingen.”

“Het ontwerp voor dit huis is volledig gebaseerd op het uitzicht,” licht

hij toe, terwijl hij voorgaat op de transparante stalen trappen.

“Kijk, je moet dit huis zien als een soort oplopende tribune die op de zon gericht is. De tuinzijde, aan de waterkant, is gelegen op het westen en bestaat uit een pui van glas, drie verdiepingen hoog, zodat je de hele dag kunt genieten van de zon die in een wijde boog van de voorkant van het huis naar de tuinkant draait. De benedenverdieping biedt plaats aan een grote open keuken, en daarboven zijn twee open verdiepingen

met grote vides, als treden van een trap, die eveneens volop profiteren van het licht dat door die glazen gevel naar binnen valt. We werken en wonen op eenhoog, en de verdieping daarboven bestaat uit een slaap- en badruimte, plus een dakterras waar je ongestoord in de zon kunt liggen.”

“In het centrum van het huis bevindt zich een vierkant serviceblok, drie verdiepingen hoog en doorlopend tot in de kelder, dat van alles en nog wat bevat: wc's, werkkasten, kledingkasten, kasten voor bureauspulletjes en dossiers, een garderobe, en planken waarop we onze keukenvoorraden bewaren.”

Als je één van de vele deuren en deurtjes opentrekt die toegang geven tot het interieur van dat blok, word je meteen getroffen door de heftige kleuren, want alle binnenruimtes blijken lichtgevend rood, oogverblindend azuurblauw, knalgroen en fluorescerend geel te zijn, wat behoorlijk verrassend is in een interieur dat voor het overige bestaat uit witte muren, glazen tafels en zitelementen in bruin en grijs. Iets van die gewaagde kleuren komt ook naar buiten, want in de servicekolom zijn horizontale sleuven aangebracht waardoor dat rood ineens naar buiten spat. Leuk!

Van alle gebouwen die hij in Amsterdam heeft neergezet of van bestemming heeft doen veranderen, is natuurlijk de Hermitage zijn favoriet. Wat ooit het tamelijk donkere en hokkerige verzorgingstehuis Amstelhof was, is door zijn toedoen getransformeerd in een stralende, open ruimte waarin de tentoongestelde kunst kan schitteren.

“Er is altijd een gouden moment tijdens de bouw of renovatie, waarop de steigers weggehaald worden en je ineens ziet hoe die ruimte uiteindelijk geworden is. Spectaculair! Ik heb een goed ruimtelijk voorstellingsvermogen, maar hoe je van tevoren – tijdens het maken van een ontwerp – ook in gedachten door een ruimte hebt gewandeld, toch zijn er bij de bouw altijd een paar aspecten en vreemde hoekjes die je niet hebt voorzien.”

“Dat vind ik het dankbaarste moment dat er is in ons vak: de ultieme openbaring. Elke keer nieuw, elke keer anders.”

H
vastig
groen
Wat er
geval
om de
andij
is het
voeds
geteel
en nie
Culi
een ge
nia's t
ken. I
aparte
men i
plante
markt
neer,
Het
niers i
tertui
zijn. E
en pla
ben o
kelijk
al die
De k
voorb
plant
tjes m
paars
van ig
hoeft
eruit t
ze hel
lo's ka
een h
ners c
men e
op een
Je k
nen v
een m
tuin,
van fe
ni ku
sten.
heel v
ampe
Wie
le ove
voor l
goed
pluss
zetter
geen:
voor l
bonei
ben) l
oogst
tijd re
riode
prijze
tisdok
ment
daar
Het
tuintj
oogst
die ee